

ROOLIPELIT

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani; [Teoblogi](#)

Roolipelit ovat kristittyjen parissa tosi huonossa huudossa. Niitä pidetään vaarallisena nuorison uhkana, porttina saatananpalvontaan jne.

Ottamatta niihin kantaa haluan asianomaisen luvalla kertoa hieman arkisemmasta roolipelistä. **Pirjo** (nimi keksitty) oli keski-ikäinen nainen, joka jo pari vuosikymmentä oli leikkinyt Päivänsädettä ja Menninkäistä miehensä kanssa. Hän ei ollut mikä tahansa päivänsäde vaan oikein pyhä sellainen, aina niin sietämättömän oikeassa oleva hurskauden häikäisevä lasersäde, jonka edessä mies mieluiten sulki silmänsä, korvansa ja sydämensä. Menninkäisenä mies oli jo tottunut alistumaan pimeyden edustajaksi, jolla ei ollut mitään muuta hyvää kuin pyhä vaimo.

Kuunneltuamme vähän aikaa hänen puhettaan miehestään tarjosin hänelle mustan ja luonnonvärisen puujakkaran, joista hän voisi valita jommankumman edustamaan miestänsä. Tietenkin hän valitsi mustan. Pyysin häntä asettamaan jakkaran eteensä ja puhumaan suoraan miehelleen. Hän levitti kasvoilleen väkinäisen hymyn ja alkoi hienovaraisia vihjauksia käyttäen latelemaan miehelleen rakastavia ilkeyksiä: *“Rakas puolisoni...”* (Tuntui hassulta että hän puhutteli miestänsä tällä tittelillä vielä kahdenkymmenen avioliittovuoden jälkeen.) *“...voisitko joskus ottaa huomioon senkin että... kait sinä ymmärrät että...”*

Muutaman kristillisen keljuilun jälkeen kysyin, voisiko olla mahdollista, että hänen edessään ei ollutkaan puoliso vaan *puolisko*, (puheen tyylistä olisi voinut päätellä että vastapäätä istuu pelkkä niljakas *lisko*) eli omasta persoonasta torjuttu puoli. Hän oli hetken hiljaa ja tunnusti ehdotukseni mahdollisesti oikeaksi.

Ehdotin että hän kokeilisi asiaa ottamalla mustan jakkaran viereensä viereensä, astuisi sen rooliin ja puhuttelisi siitä käsin miestänsä, jota nyt edusti luonnonvärinen jakkara.

Ero oli huikea. Hän ryhdistäytyi ja karisti harteiltaan kaiken marttyyriuden. Hänen tekoystävällinen hymynsä muuttui suorastaan viettelevän eläväksi. Koko ryhmä ihastui tähän uuteen naiseen, joka itselleen oudosta ja oletetusti pahasta roolista käsin kohtasi miehensä. Jälkeenpäin hän nimesi uuden puolen itsestään **Lolaksi**.

Seuraavana aamuna pyysimme häntä kirjoittamaan Lolan roolista käsin kirjeen miehelleen. Tässä otteita kirjeestä (johon hän itse asiassa ottaa mukaansa sekä Lolan, että uutta uskottavuutta saaneen hurskaan puolensa.)

“Rakas Pekka (nimi muutettu)

*Kirjoitan sinulle onnellisena. Minusta on tullut **koko nainen**. Mä saan olla molempia, Äiti Teresaa ja Lolaa.*

*Rakas, olen pitänyt sinua pyhässä kurimuksessa vuosikausia. Kuinka sä olet kestänyt?! Olen tuon tuostakin hakannut sinua Raamatulla päähän Isän Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Kirkosta tullessani olen toistanut saarnan **sua** koskevat kohdat hyvin tarkkaan... Mä olen piilotellu äiti Teresan helmoissa niin kauan, että mä en oikein enää tunne itseäni. Nyt mulla on sellainen tunne, että mä olen vapautunut kaulassani roikkuvan raskaan ristin painosta. Lolakin usko Jumalaan, mutta ei **suorita** uskoa elämässään. Jeesus on ilman suoritusta...*

Odotan kiihkeästi tapaamistamme. (Ryhmäläiset hykertelevät innoissaan kun hän lukee tämän kaikille) Äiti Teresa lähettää terveisiä, että joku siinä kuitenkin menee pieleen. Ehkä niin käy, mutta en nyt petaa sen varaan. (Ryhmäläiset osoittavat innoissaan suosiotaan. Pirjon olemuksessa tapahtunut muutos oli kaikille niin ilmeinen ja ihastuttava.)

Sinua kaivaten ja rakastaen:

Lolasi. “

Pari kuukautta myöhemmin hän kirjoittaa:

“Pyhän roolin on tosi helppoa palata takaisin. Se suorastaan vetää puoleensa, olla taas armoton muille, se on paljon helpompaa kuin kohdata ja hyväksyä itsen ja toisen sellaisina kuin olemme...”

Kurssilla sieluni suljettu ikkuna avautui... näin ettei tuttu roolini antanut miespoloiselleni mitään aitoa tilaa... Olen oppinut jotain uutta rakkaudesta, toisen ihmisen todesta ottamisesta. Äiti Teresan ja Lolan rakkaus ovat molemmat yhtä tärkeitä... Kurssi ei todellakaan ollut kertakäyttöhyödyke. Siitä on riittänyt funtsimista ja soveltamista koko kesäksi.“

Mitä yksipuolisempaa roolipeliä arjessa pelaamme, sitä vaarallisemmaksi se tulee.

Olen itsekin viettänyt suuren osan elämästäni näissä roolipeleissä. Jos en ole onnistunut naisen edessä täyttämään pyhimyksen roolia olen antautunut sian rooliin. ”Ollaan sitten sikaa oikein viimeisen päälle, jos et muuhun jaksa uskoa.”

Jos lintu kävelee kuin ankka, äänтелеe kuin ankka ja näyttää ankalta, se luultavasti on ankka.

Ihmisten maailmassa kaikki ei yhtä tarkasti vastaa aistihavaintoja. Kaikki uskovaisuus ei ole ihan sita miltä se näyttää, sen enempää kuin ei-uskovaisuuskaan. Roolipelien alla odottaa syvempi ja monipuolisempi todellisuus vastaanottajaansa.